

tilbagegive den kristne Menigheds Vidnesbyrd den Overtalelsens myndige Magt, som fik Blinde til at se og Døve til at høre.

Disse Ord, der blev udtalt med en dyb Overbevisnings bekymringsfulde Alvor, undlod ikke at gøre et vist Indtryk navnlig paa den menige Del af Forsamlingen. Kun Vilh. Pram, der allerede var gaaet saa fuldstændig op i sit Kald som banebrydende Kraft, at han straks optog enhver Modsigelse som en personlig Krænkelser, afviste med Lidenskab de fremførte Indvendinger.

„Alt, hvad du dér siger, Sejling, er jo ikke andet end Sofisteri. Naar man tror at have genfundet Kristi uforvanskede Lære — og det tror vi — saa betragter man med Rette alle dem som Modstandere, der ikke vil erkende dette, enten de saa kalder sig Kristne eller ej. Men vi har ogsaa den Pligt at søge at vinde Alle for vor Overbevisning . . . Alle! Naar du derfor siger, at vi rækker Fornægterne en aaben Haand, saa svarer jeg: nej, en aaben Favn byder vi dem, . . . en Broderfavn efter Kristi eget Bud. Hvad kommer det vel an paa Navnet! Det kristne Samfund skal ikke længer være som en Frimurerloge, hvor der kræves visse Tegn og underlige Gerninger for at faa Indladelse, . . . nej, fri Entré skal der være!